

Oral History Kosovo

INTERVIEW SA ADRIAN BITIĆI

Priština | Datum: 2. februar, 2018 godine
Trajanje: 4 minuta

Prisutni:

1. Adrian Bitići (Intervjuisan)
2. Aurelja Kadriu (Vodila intervju)
3. Donjeta Beriša (Kamera)

*Simboli komentara u transkript *transkripti neverbalne komunikacije:*

() – emocionalna komunikacija

{ } – intervjuiranje objašnjava gestom

Ostali simboli i transkripti:

[] – dodatak tekstu da se bolje razume

Fusnote su reaktorske dodaci koje daju više informacija za mesta, imena ili o izrazima.

Adrian Bitići: Ja sam Adrian Bitići. Rodjen sam 1992 godine, 2. avgusta, kako ispadne, ja sada imam 25 godine i... mislim, ja dolazim iz Prizrena.

Aurelja Kadriu: A da li se sećaš leta 2007 godine?

Adrian Bitići: Leto 2007 godine?

Aurelja Kadriu: Aha, ovo je leto prije proglašavanja nezavisnosti.

Adrian Bitići: Konkretno leto 2007 godine prije proglašavanja za mene nije bilo...nema nešto specifičnog čemu bih se setio, koje je vezano sa ne zavisnošću Kosova ili koracima do ne zavisnosti. Medjutim bila je prisutna jedna euforija, jedno, da kažem jedan duh da ima da se dešava jedan duh da ima da bude nešto, da li se dešava ili se ne dešava? Kako i šta? Obećanja, koja obećanja, normalno u kontekstu bivše politike koja manje više je i sada današnja politika. Trend, ukus, ton, boja, na taj način, nije nešto specifično. Pa pošto sam iz Prizrena, leti vlada Dokufest, kao glavna memorija i kao tačka za referisanje memoriju, tako da... ne bih rekao da je bilo neki impakt tako jak u ovom aspektu.

Aurelja Kadriu: A da li zapamtite kada ste saznali ili kada ste čuli po prvi put da u Kosovo ima da se proglašava nezavisnost?

Adrian Bitići: Ne sećam se kada sam čuo po prvi put jer za mene i vreme kada je proglašena i kao mišljenje i kao potez nije bilo neko pravo i čisto veselje. Sa razloga proglašenjem nezavisnosti, za mene mada sam bio dečak od 15 godina, bilo je jedno mišljenje vezano sa jednim totalnim odgovornošću nad sobom koju treba preduzeti. Jer sama činjenica da se proglasila kako se proglasila nije bilo tako čisto prema mom mišljenju za, za, za... Mada je pratila onu euforiju: "Sada na kraju mi smo država". Ali nije bilo kako sam ja izmislio u to vreme, kako treba da bude, znači nije nam izašlo baš kako smo mi mislili, baš tako kako sam ja mislio. Ama ipak kada sam čuo da će da bude, normalno da sam se radovao, ali ne u tom nivou, bio je nivo naivne radosti. Radost ali i tuga i nekako na neki način ja sam se plašio, šta nas čeka dalje, ovo sada mi kao samostalni vladamo samo sebe.

Aurelja Kadriu: A gde ste bili dana nezavisnosti?

Adrian Bitići: Dana nezavisnosti ja sam bio kući. Meni je kuća do Šadervana, pozadi pravoslavne Crkve i sećam se ulice kako sam prešao do Sinan Pašine džamije i kada sam video zastave, nacionalne zastave, konkretno zastavu crveno crno. Bilo je mnogo ljudi, mnogo kape, mnogo euforije, puno

radosti, na više mesta Hašim Tači na svakom mogućem monitoru vidise kako proglašava nezavisnost, bilo je mnogo njih... u 15:30 i nešto, kao da je zrelo više, faktički ono je bilo tadašnja realnost. Pa i današnje možda za one koji se bolje sećaju. Da... Slava, kakva je trebala da bude za 28. novembra možda, i koja nije bila ni jednom, to je bila nezavisnost Kosova makar toga dana.

Aurelja Kadriu: Šta ste vi konkretno uradili, da li ste slavili? Ako je odgovor da, gde ste slavili?

Adrian Bitići: Ne, ne. Ja lično za sebe, ja mislim lično onako malo obsesivno sa razloga da, ja mislim šta mislim nije da ja reagujem šta mislim ili šta osećam ne dam se, ja to ne ispoljavam. I za mene je bilo OK: "Šta sada? Šta ima da se dešava sada? A da li je ovo stvarno ovako, i dalji ćemo mi nastavljati sa ovim ljudima?" Jer ako uzimamo u obzir političku život koja vlada i danas i koja je vladala i onda ne, nisu doneli nezavisnost ljudi koji su imali možda tu pozitivnu sliku i naj podržavani ljudi ovoga naroda. Meni lično činilo mi se nekako kao *ad hoc* odluka na brzinu. Dobro što se desilo, ali ne bih želeo da bude nešto tako i ne bih voleo da bude sa tim ljudima. Mislim da volja naroda i žrtvovanje koja je pokazana do sada, ja mislim da je mnogo više zaslužio, i sa nekim sasvim drugim ljudima kako se dogodilo. Ali ipak OK.

Aurelja Kadriu: A dali ste videli, u tri časova i pedeset minuta, gde ste vi bili? Ovo je momenat kada se proglasila nezavisnost, mislim da li ste videli *live* [uživo]? Ili posle, videli ste kasnije?

Ardian Bitići: Ne video sam, video sam, video sam *live* [uživo]. Video sam *live* [uživo], video sam preko televizora. Da da jasno, mislim u Prizrenu mi smo bili. Interesantan momenat ali kako sam naveo malo ranije ne, ne toliko. Makar za mene, bilo je više mešavina radosti i straha i sa brigom za sutra i ne čista radost jednoga naroda koji je ratovao mnogo i to više žrtvovali mnogo i na kraju stiže do ove tačke. Nije to, nije bila nagrada koja sam se nadao da ima da bude. I mislim, ne bih voleo više da dodajem nešto više, ne verujem da mogu da kažem nešto više...

Aurelja Kadriu: Puno vam hvala.

Ardian Bitići: Na ovom aspektu.

